

Strona główna>Wszczęcie postępowania sądowego>Gdzie i jak>Prawo którego kraju zostanie zastosowane?

Prawo którego kraju zostanie zastosowane?

Włochy

1 Źródła obowiązujących przepisów

Źródłem prawa prywatnego międzynarodowego we Włoszech jest prawo krajowe, prawo Unii Europejskiej i konwencje międzynarodowe, których Włochy są sygnatariuszem.

1.1 Przepisy krajowe

We Włoszech kwestie związane z prawem prywatnym międzynarodowym są uregulowane w ustawie nr 218 z dnia 31 maja 1995 r., która zastąpiła art. 16–31 przepisów ogólnych zawartych na początku kodeksu cywilnego (Codice Civile).

1.2 Wielostronne konwencje międzynarodowe

Pełen wykaz obowiązujących konwencji wielostronnych

Aby zapoznać się z obowiązującymi we Włoszech konwencjami wielostronnymi, zob. załączony wykaz (13 Kb) (13 Kb)

1.3 Główne konwencje dwustronne

Niewyczerpujący wykaz umów dwustronnych najczęściej stosowanych przez sądy

Umowy dwustronne stosowane w przeszłości w wynikających z prawa prywatnego międzynarodowego stosunkach między Włochami a innymi indywidualnymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej zostały zastąpione przepisami wspólnotowymi przyjętymi w tej samej dziedzinie. Najczęściej stosowane rozporządzenia obejmują: rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych; rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych; rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej; oraz rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

W stosunkach między Włochami a państwami trzecimi najczęściej stosowane umowy dwustronne obejmują umowy dotyczące pomocy prawnej oraz uznawania i wykonywania orzeczeń, które zawarto z Argentyną (Rzym, 9 grudnia 1987 r.), Brazylią (Rzym, 17 października 1989 r.), Federacją Rosyjską i pozostałymi państwami byłego ZSRR (Rzym, 25 stycznia 1979 r.), republikami byłej Jugosławii (Belgrad, 7 maja 1962 r.), niektórymi byłymi dominiami Zjednoczonego Królestwa, w tym Australią i Kanadą (Londyn, 17 grudnia 1930 r.), Szwajcarią (uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, Rzym, 3 stycznia 1933 r., oraz odszkodowania z tytułu wypadków drogowych, Rzym, 16 sierpnia 1978 r.), Bułgarią (Rzym, 18 maja 1990 r.), Rumunią (Bukareszt, 11 listopada 1972 r.) oraz Turcją (Rzym, 10 sierpnia 1926 r.).

2 Wdrożenie norm kolizyjnych

2.1 Czy istnieje obowiązek stosowania przez sąd norm kolizyjnych z urzędu?

W jakim zakresie i w jakich okolicznościach?

Zgodnie z prawem włoskim sąd musi z urzędu zastosować normy kolizyjne w sprawie, którą rozpatruje – ma obowiązek ustalenia prawa właściwego, nie ograniczając się do wniosków w tym zakresie zgłoszonych przez strony (*iura novit curia* – sąd zna prawo). W celu ustalenia treści prawa obcego sędzia może uzyskać pomoc ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości, a także pomoc przewidzianą w Konwencji europejskiej o informacji o prawie obcym, sporządzonej w Londynie w 1968 r.

2.2 Odesłanie

W przypadku wskazania prawa obcego przez normy kolizyjne zastosowane przez sąd rozpatrujący sprawę może zaistnieć sytuacja, w której normy kolizyjne tego prawa obcego same wskażą inne prawo właściwe („odesłanie”).

Przykład: jako prawo regulujące zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych obywatela brytyjskiego zamieszkującego we Francji francuska norma kolizyjna wskazuje prawo angielskie. Angielska norma kolizyjna odsyła jednak do prawa państwa miejsca zamieszkania, tj. do prawa francuskiego.

Co w takim wypadku stanie się we Włoszech? Co się stanie, jeżeli prawo włoskie wskaże prawo innego państwa, które z kolei wskaże prawo włoskie lub prawo państwa trzeciego?

W każdym przypadku, gdy prawo włoskie wskaże prawo innego państwa, które z kolei wskaże prawo kolejnego państwa, odesłanie będzie dopuszczalne i prawo tego kolejnego państwa zostanie zastosowane wyłącznie w następujących sytuacjach:

- 1) jeżeli w prawie takiego kolejnego państwa odesłanie jest dopuszczalne;
- 2) jeżeli normy kolizyjne odsyłają do prawa włoskiego.

Odesłanie nie ma zastosowania wówczas, gdy właściwe prawo obce zostało wybrane przez strony lub wynika z formy czynności bądź w przypadku zobowiązań pozaumownych.

2.3 Zmiana łącznika

Co się stanie w przypadku zmiany łącznika, np. w przypadku zmiany miejsca położenia ruchomości?

Zastosowanie mają powyżej opisane zasady.

2.4 Wyjątki od normalnego stosowania norm kolizyjnych

Czy sądy mogą odmówić zastosowania właściwego prawa obcego, do którego odsyłają normy kolizyjne, jeżeli jest ono sprzeczne z międzynarodowym porządkiem publicznym? Czy istnieją ustawy lub inne przepisy krajowe, które mają pierwszeństwo przed normami kolizyjnymi (przepisy wymuszające swoje zastosowanie w znaczeniu *lois de police*)?

Zgodnie z prawem włoskim (art. 16 ustawy nr 218/1995) sąd nie może zastosować prawa obcego, do którego odsyłają normy kolizyjne, jeżeli jego skutki są „sprzeczne z porządkiem publicznym” (*contrari all'ordine pubblico*). Pod pojęciem tym rozumiany jest co do zasady „międzynarodowy porządek publiczny”. Zdolność do czynności prawnych i inne przesłanki zawarcia zarejestrowanego związku partnerskiego podlegają prawu ojczystemu każdego z partnerów z chwili zawarcia związku. Jeżeli jednak prawo właściwe nie przewiduje możliwości zawarcia zarejestrowanego związku partnerskiego między osobami pełnoletnimi tej samej płci, zastosowanie ma prawo włoskie (art. 32-ter ustawy nr 218 z 1995 r.).

W przypadku kolizji przepisów (art. 17 powyższej ustawy) pierwszeństwo ma prawo włoskie, którego stosowania nie można wyłączyć, niezależnie od odesłania do prawa obcego, jeżeli wynika to z celu i zakresu stosowania przepisów prawa włoskiego (są to „przepisy wymuszające swoje zastosowanie”, w języku włoskim *norme di applicazione necessaria*).

2.5 Stwierdzenie prawa obcego

Role sędziego i stron

Ustalenie treści prawa obcego należy do obowiązków sędziego; w tym celu może on uzyskać pomoc od stron, uniwersytetów lub Ministerstwa Sprawiedliwości.

Jakie środki dowodowe są dopuszczalne?

Środki dowodowe służące ustaleniu treści prawa obcego obejmują instrumenty wskazane w konwencjach międzynarodowych, informacje dostarczone przez organy zagraniczne za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości oraz opinie biegłych lub wyspecjalizowanych organów.

Co się stanie w przypadku braku możliwości ustalenia treści prawa obcego?

W miarę możliwości sąd zastosuje prawo wskazane przez inne łączniki, które mają zastosowanie w tego rodzaju sprawach. W braku takiej możliwości zastosowanie ma prawo włoskie.

3 Normy kolizyjne

3.1 Zobowiązania umowne i akty prawne

Art. 57 ustawy nr 218/1995 stanowi, że prawem właściwym dla zobowiązań umownych jest prawo wskazane w konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. Co do zasady konwencja ta stanowi, że prawem właściwym dla umowy jest prawo wybrane przez strony.

W braku wyboru prawem właściwym jest prawo państwa, z którym umowa jest najściślej związana, z zastrzeżeniem jednak stosowania wszelkich innych konwencji międzynarodowych, które mogą się odnosić do konkretnego zobowiązania (np. konwencja haska z 1955 r. o sprzedaży towarów będzie miała pierwszeństwo przed konwencją rzymską z 1980 r.).

Sąd może jednak odmówić zastosowania prawa wskazanego w konwencji międzynarodowej lub wybranego przez strony, jeżeli byłoby ono sprzeczne z porządkiem publicznym (przykładowo jeżeli jest niezgodne z przepisami bezwzględnie obowiązującymi lub z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa). W następstwie wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 593/2008 („rozporządzenie Rzym I”) sprawy dotyczące umów z elementem obcym obejmujące państwa członkowskie UE nie podlegają już zasadom ustalonym w konwencjach międzynarodowych, lecz przepisom tego rozporządzenia.

Rozporządzenie to stanowi, że głównym kryterium umożliwiającym ustalenie prawa właściwego dla stosunku umownego jest wybór stron. Prawo wybrane przez umawiające się strony nie może jednak ograniczać stosowania przepisów wymuszających swoje zastosowanie systemu prawnego, z którym umowa jest najściślej związana.

W braku wyboru w rozporządzeniu przewidziano szereg szczególnych łączników mających zastosowanie do konkretnych rodzajów umów. Przykład:

umowa sprzedaży towarów podlega prawu państwa miejsca zwykłego pobytu sprzedawcy;

umowa najmu podlega prawu państwa położenia nieruchomości;

umowa o świadczenie usług podlega prawu państwa miejsca zwykłego pobytu usługodawcy.

Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w takich sprawach podlegają rozporządzeniu (UE) nr 1215/2012 („rozporządzenie Bruksela Ia”).

3.2 Zobowiązania pozaumowne

W przywołanej powyżej ustawie nr 218/1995 określono prawo właściwe w następujących przypadkach dotyczących zobowiązań pozaumownych:

jednostronnego przyrzeczenia (*promessa unilaterale*) (prawo państwa złożenia przyrzeczenia);

papierów dłużnych (konwencje genewskie z 1930 r. w sprawie weksli trasowanych i własnych, konwencja genewska z 1931 r. w sprawie czeków, natomiast w przypadku innych papierów dłużnych podstawowe zobowiązania podlegają prawu państwa emisji papieru dłużnego);

pełnomocnictwa (prawo państwa siedziby pełnomocnika lub państwa, w którym pełnomocnik głównie wykonuje swoje uprawnienia);

zobowiązań powstałych z mocy prawa (prawo miejsca wystąpienia zdarzenia, które spowodowało powstanie zobowiązania);

odpowiedzialności deliktowej (prawo państwa, w którym wystąpiło zdarzenie, lecz na wniosek poszkodowanego – prawo państwa, w którym wystąpiło zdarzenie powodujące powstanie szkody, natomiast jeżeli sprawa dotyczy obywateli wyłącznie jednego państwa, zastosowanie ma prawo tego państwa).

W następstwie wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 864/2007 („rozporządzenie Rzym II”) sprawy z elementem obcym obejmujące państwa członkowskie UE podlegają temu rozporządzeniu. Stanowi ono, że zobowiązania wynikające z popełnienia czynu niedozwolonego, związane z odpowiedzialnością z tytułu kontaktów handlowych przed zawarciem umowy, z odpowiedzialnością z tytułu prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia oraz zobowiązania z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia podlegają prawu państwa, w którym powstała szkoda, niezależnie od tego, w jakim państwie miało miejsce zdarzenie powodujące szkodę. Strony dokonują wyboru prawa właściwego w drodze porozumienia zawartego po wystąpieniu zdarzenia powodującego szkodę. Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w takich sprawach podlegają rozporządzeniu (UE) nr 1215/2012 („rozporządzenie Bruksela Ia”).

Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w takich sprawach podlegają rozporządzeniu (UE) nr 1215/2012 („rozporządzenie Bruksela Ia”).

3.3 Status osoby, aspekty odnoszące się do stanu cywilnego osoby (imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, zdolność)

Statut personalny oraz zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych, a także istnienie i treść praw osobistych, w tym prawa do posiadania imienia i nazwiska, podlegają prawu ojczystemu zainteresowanej strony, z wyjątkiem praw wynikających z więzi rodzinnych, do których przepisy dotyczące odesłania ustanowione w ustawie nr 218/1995 mają zastosowanie w poszczególnych przypadkach.

3.4 Ustanowienie więzi rodzicielskiej z dzieckiem, w tym przysposobienie

Status dziecka i obywatelstwo są nabywane zgodnie z prawem ojczystem rodziców lub jednego z rodziców z chwili narodzin dziecka. Pochodzenie dziecka oraz stosunki osobiste i finansowe między rodzicami a dzieckiem, w tym władza rodzicielska, podlegają prawu ojczystemu dziecka z chwili narodzin.

Pomimo tych odesłań do innych przepisów pierwszeństwo nad prawem obcym będzie jednak miało prawo włoskie stanowiące, że istnieje jeden status „dziecka” (a zatem dzieci urodzone w małżeństwie i poza małżeństwem należy traktować jednakowo), przyznające władzę rodzicielską obojgu rodzicom, zobowiązujące oboje rodziców dołożenia na utrzymanie dziecka oraz uprawniające sądy do stosowania środków ograniczających władzę rodzicielską lub zobowiązujących władzę rodzicielskiej w przypadkach działania na szkodę dziecka.

W przypadku złożenia do sądu włoskiego wniosku o przysposobienie dziecka, które nadaje mu status dziecka małżeńskiego, zastosowanie ma prawo włoskie (ustawa nr 184/1983). Art. 29 i nast. ustawy nr 184/1983 zawierają między innymi przepis szczególny dotyczący przypadków, w których o przysposobienie cudzoziemców małoletnich wnoszą osoby zamieszkujące we Włoszech, który to przepis wdraża wymogi określone w konwencji haskiej z dnia 29 maja 1993 r. w sprawie przysposobienia międzynarodowego.

W odniesieniu do innych norm kolizyjnych art. 38 ustawy nr 218/1995 zawiera przepisy szczegółowe dotyczące różnych scenariuszy.

Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach dotyczących władzy rodzicielskiej podlegają rozporządzeniu (WE) nr 2201/2003.

3.5 Związek małżeński, pary, które nie zawarły związku małżeńskiego/konkubenci, związki partnerskie, rozwód, separacja sądowa, obowiązki alimentacyjne

W sprawach małżeńskich stosunki osobiste między małżonkami podlegają prawu obywatelstwa małżonków, jeżeli mają oni to samo obywatelstwo, a w jego braku – prawu państwa, w którym koncentruje się ich pożycie małżeńskie.

Zakres stosowania prawa właściwego dla stosunków osobistych obejmuje co do zasady małżeńskie ustroje majątkowe regulujące małżeńską wspólność majątkową lub rozdzielną majątkową, w tym przypadku możliwe są jednak wyjątki na mocy umowy małżonków lub w innych sytuacjach przewidzianych *expressis verbis* w przepisach.

W prawie włoskim uznaje się również związki między osobami tej samej płci (*unioni civili*, zarejestrowane związki partnerskie) podlegające niemal dokładnie tym samym przepisom prawnym co małżeństwo, z wyłączeniem prawa do przysposobienia. Zarejestrowane związki partnerskie podlegają przepisom państwa zawarcia związku, chyba że jedno z partnerów zwróci się do sądu o zastosowanie prawa państwa, w którym koncentruje się wspólne życie partnerów. Prawem właściwym dla ustrojów majątkowych jest również prawo państwa zawarcia zarejestrowanego związku partnerskiego, możliwe jest jednak zawarcie przez strony umowy pisemnej przewidującej, że prawem właściwym będzie prawo państwa miejsca zamieszkania lub obywatelstwa przynajmniej jednego z partnerów.

Zawarcie małżeństwa za granicą z osobą tej samej płci przez obywatela włoskiego wywołuje skutki zawarcia zarejestrowanego związku partnerskiego podlegającego prawu włoskiemu.

Separacja sądowa i rozwód, a także rozwiązanie zarejestrowanego związku partnerskiego są uregulowane w rozporządzeniu (UE) nr 1259/2010, które ma pierwszeństwo przed ustawą nr 218/1995. Umożliwia ono małżonkom (lub zarejestrowanym partnerom) wskazanie prawa właściwego, pod warunkiem że jest to: prawo państwa obywatelstwa obojga z nich; prawo państwa ich ostatniego wspólnego miejsca zamieszkania, jeżeli jedno z nich wciąż w nim zamieszkuje w chwili zawarcia umowy; prawo państwa obywatelstwa jednego z nich lub prawo sądu rozpatrującego sprawę. Jeżeli strony nie zawarły umowy, te same łączniki mają zastosowanie w kolejności pierwszeństwa (pierwszy jest nadrzędny nad drugim itd.).

Ponadto osoby niepozostające w związku małżeńskim ani w zarejestrowanym związku partnerskim mogą zawrzeć umowę konkubinatu. Podlega ona prawu obywatelstwa konkubentów, jeżeli mają oni to samo obywatelstwo, a w jego braku – prawu państwa, w którym koncentruje się ich wspólne życie.

Obowiązki alimentacyjne względem członków rodziny są uregulowane zgodnie z konwencją haską z dnia 2 października 1973 r.

Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich podlegają rozporządzeniu (WE) nr 2201/2003.

3.6 Małżeńskie ustroje majątkowe

We Włoszech ogólną zasadą jest wspólność ustawowa (*comunione dei beni*).

Zamiast tego ustroju małżonkowie mogą wybrać ustrój alternatywny, taki jak rozdzielną majątkową (*separazione dei beni*), lub inny ustrój ustanowiony w drodze umowy.

3.7 Testamenty i dziedziczenie

Konieczne jest rozróżnienie dwóch okresów.

W przypadku otwarcia spadku (*apertura della successione*) przed dniem 17 sierpnia 2015 r. dziedziczenie podlega prawu ojczystemu zmarłego z chwili śmierci. Jeżeli spadkodawca pozostaje przy życiu, może – umieszczając w testamencie klauzulę wyboru prawa – poddać dziedziczenie prawu swojego miejsca zamieszkania; jeżeli jest obywatelem włoskim, wybór ten pozostaje bez uszczerbku dla praw spadkobierców zamieszkujących we Włoszech, którzy są uprawnieni z mocy prawa do zachowku (*legittimari*, art. 46 ustawy nr 218/1995).

W odniesieniu do spadków otwartych w dniu 17 sierpnia 2015 r. lub po tej dacie zastosowanie ma rozporządzenie (UE) nr 650/2012, które zastępuje powyższe przepisy. Spadki te podlegają prawu miejsca zwykłego pobytu spadkodawcy z chwili śmierci. Spadkodawca może postanowić, że prawem właściwym dla jego spadku będzie prawo państwa, którego obywatelstwo posiada w chwili dokonywania wyboru lub w chwili śmierci. W rozporządzeniu wprowadzono również europejskie poświadczenie spadkowe, które potwierdza status jego posiadacza jako spadkobiercy, zapisobiercy lub wykonawcy testamentu w poszczególnych państwach członkowskich.

3.8 Nieruchomości

Nieruchomości, ruchomości (w tym kontekście wydaje się, że nie ma potrzeby szczegółowego wyjaśnienia przepisów dotyczących aktywów niematerialnych i prawnych)

Własność i inne prawa rzeczowe podlegają prawu państwa, w którym rzecz jest położona.

W odniesieniu do nieruchomości położonych w państwie członkowskim UE zastosowanie ma rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 („rozporządzenie Bruksela la”), które stanowi, że w przypadku praw rzeczowych na nieruchomościach jurysdykcję sprawują sądy państwa członkowskiego, w którym położona jest nieruchomość.

3.9 Niewypłacalność

W prawie włoskim nie przewidziano *expressis verbis*, które prawo jest właściwe w przypadku kolizji przepisów dotyczących niewypłacalności.

Jednolite normy kolizyjne stosowane w przypadku kolizji przepisów państw członkowskich UE ustanowiono w rozporządzeniu (UE) nr 848/2015. Stanowi ono, że postępowanie upadłościowe należy wszcząć w państwie członkowskim, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, przy czym dla postępowania upadłościowego i jego skutków właściwe jest prawo państwa członkowskiego, w którym wszczęto postępowanie.

Wykaz konwencji wielostronnych, których Włochy są sygnatariuszem

1. MAŁŻEŃSTWO, SEPARACJA, ROZWÓD

Konwencja haska z dnia 1 czerwca 1970 r. o uznawaniu rozwodów i separacji.

Konwencja Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, otwarta do podpisu w Istambule dnia 11 maja 2011 r. (ustawa nr 77 z dnia 27 czerwca 2013 r.).

2. OJCOSTWO I PRZYSPOSOBIENIE

Konwencja monachijska z dnia 5 września 1980 r. o prawie właściwym dla imion i nazwisk.

Konwencja haska z dnia 29 maja 1993 r. o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego.

3. MAŁOLETNI

Konwencja haska z dnia 5 października 1961 r. o właściwości organów i prawie właściwym w zakresie ochrony małoletnich.

Konwencja haska z dnia 25 października 1980 r. dotycząca cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę.

Konwencja europejska o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń dotyczących pieczy nad dzieckiem oraz o przywracaniu pieczy nad dzieckiem, sporządzona w Luksemburgu dnia 20 maja 1980 r.

Konwencja haska z dnia 19 października 1996 r. o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci (ustawa nr 101 z dnia 18 czerwca 2015 r.).

4. ZOBOWIĄZANIA ALIMENTACYJNE WYNIKAJĄCE Z WIĘZI RODZINNYCH

Konwencja nowojorska z dnia 20 czerwca 1956 r. o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą.

Konwencja haska z dnia 2 października 1973 r. o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych.

Konwencja haska z dnia 2 października 1973 r. o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych.

5. OBYWATELSTWO I BEZPAŃSTWOWOŚĆ

Konwencja nowojorska z dnia 28 września 1954 r. dotycząca statusu bezpaństwowców.

Konwencja genewska z dnia 28 lipca 1951 r. dotycząca statusu uchodźców oraz Protokół nowojorski z dnia 31 stycznia 1967 r.

6. DZIEDZICZENIE

Konwencja waszyngtońska z dnia 26 października 1973 r. w sprawie jednolitego prawa dotyczącego formy testamentu międzynarodowego.

Konwencja haska z dnia 2 października 1973 r. o międzynarodowym zarządzaniu spadkami.

7. ZOBOWIĄZANIA UMOWNE

Konwencja rzymska z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych.

Konwencja lugańska z dnia 16 września 1988 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych.

8. HANDEL MIĘDZYNARODOWY

Konwencja haska z dnia 15 czerwca 1955 r. o prawie właściwym dla międzynarodowych umów sprzedaży towarów.

Konwencja wiedeńska Narodów Zjednoczonych z dnia 11 kwietnia 1980 r. o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów.

Konwencja genewska z dnia 19 maja 1956 r. o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów.

9. PAPIERY DŁUŻNE

Konwencja genewska z dnia 7 czerwca 1930 r. w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych oraz o uregulowaniu pewnych kolizji ustaw.

Konwencja genewska z dnia 19 marca 1931 r. w sprawie jednolitej ustawy o czekach oraz o uregulowaniu pewnych kolizji ustaw.

10. ZOBOWIĄZANIA POZAUMOWNE

Konwencja paryska z dnia 29 lipca 1960 r. o odpowiedzialności strony trzeciej w dziedzinie energii jądrowej (i protokoły dodatkowe).

Konwencja brukselska z dnia 29 listopada 1969 r. o odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane zanieczyszczeniem olejami.

11. ARBITRAŻ

Konwencja nowojorska z dnia 10 czerwca 1958 r. o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych.

Konwencja europejska z dnia 21 kwietnia 1961 r. o międzynarodowym arbitrażu handlowym

12. WZAJEMNA POMOC PRAWNA I WSPÓŁPRACA SĄDOWA

Konwencja haska z dnia 1 marca 1954 r. dotycząca procedury cywilnej.

Konwencja haska z dnia 15 listopada 1965 r. o doręczaniu za granicą dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych.

Konwencja haska z dnia 18 marca 1970 r. o przeprowadzaniu dowodów za granicą w sprawach cywilnych lub handlowych.

Konwencja lugańska z dnia 16 września 1988 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych.

13. FUNDUSZE POWIERNICZE

Konwencja haska z dnia 1 lipca 1985 r. w sprawie prawa właściwego dla trustów i ich uznawalności.

Spójność między postanowieniami konwencji międzynarodowych, w szczególności ich jednolitymi postanowieniami, a odpowiadającymi im krajowymi przepisami prawa prywatnego międzynarodowego zapewnia art. 2 ustawy nr 218/1995, zgodnie z którym okoliczność, że dana sytuacja lub dany stosunek są objęte zakresem stosowania prawa krajowego, pozostaje bez uszczerbku dla możliwości zastosowania w tej samej sprawie konwencji międzynarodowych obowiązujących we Włoszech.

Ostatnia aktualizacja: 22/12/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.